

Mt 9,35 Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu.

36 Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

37 Tehdy řekl svým učedníkům: "Žeň je velká, dělníků málo."

38 Proste proto Pána žně ať vyšle dělníky na svou žeň!"

Bible je plná příběhů uzdravení nemocných. Ať už se jedná o starý zákon, evangelia, kde Pán Ježíš denně uzdravoval nemocné, nebo Skutky apoštolů, či epištoly, všude čteme o tom, že díky Božímu zásahu byli lidé uzdraveni ze svých nemocí.

Nemůžeme říci, že by hlavním Božím cílem pro člověka bylo zdraví jeho těla. Božím cílem je zdraví duše – tedy spasení. Odstranění moci hříchu v našich životech. Ale uzdravení těla s ním jde často ruku v ruce. Když se Bůh dotýká našeho nitra, našeho srdce a promění ho, pak to má často dopad i na naše tělo.

Izraeli kdysi Hospodin kladl na srdce: *Ex 15,26. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji."*

A protože náš Bůh je stejný včera, dnes i na věky (*Žd 13,8 Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky*) věříme, že i dnes se můžeme za sebe modlit, a zakoušet Boží uzdravující moc.

Prorok Izajáš kdysi prorokoval o Pánu Ježíši tato slova:

Iz 53,3 Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.

4 Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.

5 Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.

6 Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

A Matouš konstatuje, že toto zaslíbení se skutečně na Kristu naplnilo:

Mt 8,17 aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: 'On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.'

Proto se při našich bohoslužbách modlíme za nemocné, proto, pokud nás někdo požádá, vkládáme se staršími na nemocné ruce a mažeme je olejem, proto jsme také pozvali bratra Zdeňka Uhlíka s jeho manželkou, kterému Pán Bůh dal dar uzdravování, aby nás povzbudil svými zkušenostmi a modlil se za nás. V žádném z těchto případů nejde o nějakou show, ale o Boží zaslíbení a naši víru, ke které se Pán Ježíš přiznává.

Vím, že všichni co jsme tady, věříme, že Bůh uzdravuje. Navzájem se za sebe modlíme, a očekáváme, že Pán Ježíš naše modlitby vyslyší. Modlíme se, ať se naplní Boží vůle – a věříme, že Boží vůlí je život, ne smrt, zdraví a ne nemoc, spasení a ne zahynutí.

A přesto, když na to přijde, prožíváme zápas víry s pochybností, důvěry s nejistotou, očekávání se strachem, jestli skutečně Bůh zasáhne.

Alespoň já to tak prožívám. Mám řadu zkušeností, kdy Pán Ježíš odpověděl na modlitby a uzdravil ty, za které jsem se modlil. A přesto, kdykoliv před Vámi se staršími v neděli ráno stojím a čekám, jestli někdo z Vás přijde s prosbou o modlitbu, mám v srdci úzkost. Pane Ježíši, děláme to v poslušnosti, protože Ty jsi to řekl, ale dáš nám na naši modlitbu odpověď. Uzdravíš, proměníš bezvýchodnou situaci těch, za které se modlíme, potěšíš, obnovíš jejich víru, posílíš jejich ducha?

Myslím, že Bůh to tak vymyslel. Dal nám zaslíbení, pověřil nás nějakým úkolem, dokonce nám dal dar víry, ale zároveň nám ponechal určitou míru nejistoty, pochybností. Proč? Abychom si nebyli jisti sami sebou, protože sebejistota je nebezpečná, vede k nadřazenosti, pýše, ke ztrátě soucitu. A také proto, abychom byli závislí na něm. Na Jeho milosti. Abychom si hluboce a intenzivně uvědomovali, že Boží uzdravení není otázkou délky a vroucnosti našich modliteb, ani síly naší víry, není závislá na množství našich zkušeností, ani na tom, jaký je momentálně náš duchovní stav, ale je to MILOST. Dar Boží milosti. Prostě, Bůh se rozhodl udělat něco v náš prospěch, či v prospěch člověka, za kterého se modlíme, a to proto, že nás miluje. My jsme jen ti, kteří prosí. A pak, s naprostým úžasem se jen díváme, že Bůh odpovídá.

Mt 7,8 Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.

A tak se modlím, abychom tuto zkušenost mohli prožít i tento týden s manželi Uhlíkovými. Sejdeme se s nimi v úterý v 18 hodin při bohoslužbě, ale budou k dispozici již od 16. hodin k rozhovorům.

Jeden příběh o uzdravení chromého člověka, skrze Petra a Jana...

Sk 3,1 Petr a Jan šli o třetí hodině do chrámu k odpolední modlitbě.

2 Právě tam přinášeli nějakého člověka, chromého od narození; každý den ho posadili u chrámové brány, které se říká Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo tam vcházeli.

3 Když viděl přicházet do chrámu Petra a Jana, prosil také je o almužnu.

4 Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: "Pohleď na nás!"

5 Obrátil se k nim a čekal, že od nich něco dostane.

6 Petr však řekl: "Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!"

7 Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby,

8 vyskočil na nohy, vzpřimil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha.

9 A všichni ho viděli, jak chodí a chválí Boha.

10 Když poznali, že je to ten, co sedal a žebral před chrámem u Krásné brány, žasli a byli u vytržení nad tím, co se stalo.

11 Protože se držel Petra a Jana, všichni se k nim v úžasu sběhli do sloupoví, kterému se říká Šalomounovo.

12 Když to Petr viděl, promluvil k lidu: "Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí?"

13 Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit.

14 Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha.

15 Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky.

16 A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví - a víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašimi očima.

Sk 4,22 Tomu chromému, který byl zázračně uzdraven, bylo totiž už přes čtyřicet let.

Vše začíná tím, že Petr s Janem idou do chrámu, kde se chtějí modlit.

Není to tak, že by si Petr a Jan řekli, tak koho dnes uzdravíme? Pán Ježíš nás poslal kázat evangelium, uzdravovat – tak jdeme na to!

Měli hluboký a intimní vztah s Pánem Ježíšem. Však s ním 3 roky chodili jako jeho učedníci. A když odešel do nebe, a naplnil je Duchem svatým, prožívají ještě hlubší potřebu být se svým Spasitelem a Pánem v nejužším spojení. Skrze modlitbu.

Když se podíváme na jejich modlitební život, vidíme (např. u Petra)

- ✚ modlí se v soukromí, osobní modlitby (Sk.10,9 u Kornelia)
- ✚ modlil se s církví – tedy s ostatními učedníky (Sk.4,24 – po zákazu zvěstování evangelia se společně modlí), tam kde se setkávali, po domech atd
- ✚ modlí se pravidelně v chrámě (Sk. 3,1) to mne zaujalo. V chrámě. Chrám je místem modlitby, řekl Pán Ježíš. L 19,46 a řekl jim: "Je psáno: 'Můj dům bude domem modlitby', ale vy jste z něho udělali doupe lupičů."

Osobní modlitební pokojík (Mt 6,6 Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.) je základem. Pokud nevedeme osobní modlitební život, modlitby „v chrámě“ to nezachrání.

Společné modlitby (Mt 18,19-20 Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.) jsou důležité. Dva – to jsou manželé, sourozenci, přátelé – to nejmenší společenství.

Někdo, s kým mám vztah důvěry, před kým mohu Bohu vše říct, ty nejintimnější prosby, nejdůvěrnější přání, nejhlubší potřeby mé duše. Domácí skupinky, modlitební setkání, noční modlitby s někým...

Modlitby církve – v chrámě, tam kde se církev setkává. To nemusí být Bazilika sv. Petra ve Vatikánu, ale kterýkoliv chrám, kostel, modlitebna, kde se setkává církev. *Sk 4,31 Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.*

Když šli do chrámu se modlit, zrovna tam přináší chromého člověka, žebrá tam, u dveří do chrámu. To je místo, kde jsou lidé více soucitní, snáze tam dostane almužnu, než kde jinde.

Cílem Petra a Jana je vnitřně se ztišit a popovídat si s Bohem. Možná ho chtěli chválit, možná chtěli o něco prosit, možná potřebovali prožít ujištění o Boží lásce...

Ale oni nejsou zahleděni do sebe. Jdou, aby se setkali s Bohem, ale zároveň vidí potřeby lidí kolem sebe.

Nejsou jako kněz a levita, kteří jdou kolem přepadeného a zbitého člověka, a nezastaví se, protože spěchají do chrámu! (Lukáš 10)

Jsou jako Pán Ježíš – vidí potřebného člověka a tak se zastaví.

Toto je princip, který platí i v našich životech:

na cestě hledání Boha nám Bůh sám přivádí do cesty lidi, kteří potřebují pomoc.

Jdou se modlit, a dříve než dojdou na místo, kde se modlit chtějí, Bůh jim postaví do cesty člověka, který jejich modlitbu potřebuje.

Zažili jste něco podobného? Chcete se modlit, a najednou před Vámi stojí člověk (ať už cizí, nebo známý), a Vy vnitřně víte – toho mi sem postavil Bůh!

Jednodušší by bylo se mu vyhnout, minout ho, říci mu: promiň, mám audience u Krále Králů, teď na Tebe nemám šanci. Zajdi jindy. Ale to nejde.

Jak bychom mohli volat k Pánu Ježíši, když jsme si chvíli před tím nevšimli nepatrného bratra, kterého nám poslal do cesty?

Mt 25,40 Král jim odpoví a řekne jim: 'Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.'

Ono to nefunguje tak že kdykoliv jdeme do modlitebny, zastaví nás po cestě někdo potřebný. To bychom se tady nikdy nesešli...

Ale jde o princip – když opravdově hledáme obecenství s Bohem, ptáme se na jeho vůli, tak nám Bůh svou vůli postaví do cesty. Přivede nám někoho, koho máme přivést ke Kristu.

Tím nás učí zbavit se soběstřednosti a stát se služebníky.

Jen tak na okraj: není to tak, že bychom se pak v neděli ráno nikdy nesešli (protože bychom každý po cestě potkali někoho potřebného). Právě naopak, za chvíli je tento muž – uzdravený spolu s nimi v chrámě, skáče, tancuje, běhá a chválí Boha, který ho uzdravil!

Když uviděli chromého člověka, který u vchodu do chrámu žebrá, a také je prosí o almužnu, jejich pohledy se střetli. **Upřeli na něj zrak.**

4 Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: "Pohleď na nás!"

Už se Vám to stalo, že se na Vás někdo podíval, Vaše oči se střetly, až Vás zamrazilo?

Něco podobného prožil tento člověk. Ale špatně si to vyložil. Pomyslel jsi, budou bohatí, mají soucit, od nich toho hodně dostanu. Měl pravdu, ale skutečnost předčila jeho očekávání. Očekával almužnu, peníze a dostal zdraví.

Upřeli zrak – tady nešlo jen o běžný, byť intenzivní pohled.

Bůh jim dal nahlédnout do nitra tohoto člověka. Oni viděli, co potřebuje. Duch svatý jim to ukázal. Tento člověk nepotřebuje pár zlaťáků, ale potřebuje Spasitele! Potřebuje se setkat s Pánem Ježíšem.

A setkání s Ježíšem mu přineslo záchranu i uzdravení.

O chvíli na to, to před zástupem ušaslých posluchačů Petr vysvětluje takto:

Sk 3,16 A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví - a víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašima očima.

Tento muž uvěřil v Ježíšovo jméno, uvěřil v Ježíše, a Ježíš ho nejen spasil, ale i uzdravil.

Jsou na cestě do chrámu, chtějí vidět Boha, ale Bůh není uzamčen do zdi chrámu, vyšel ven, aby se setkal s potřebným člověkem. A oni to pochopili!

Umožní mu setkání s Ježíšem, a toto setkání promění jeho život.

Věřím, že takto si Bůh chce použít i nás.

Otevírá naše oči, abychom viděli potřeby druhých lidí, a abychom jim pomohli najít Ježíše.

My sami jim nemáme co dát. Ale můžeme je přivést k tomu, který má vše.

Petr mu řekl:

6 Petr však řekl: "Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!"

Co měl Petr? Měl vztah s Ježíšem. Měl víru, měl pověření představit lidem Ježíše. Udělal to, a život tohoto muže se změnil.

Naše ruka se může stát rukou Ježíše

7 Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby,

Jakékoliv uzdravení je dílem Pána Ježíše. Léčitelé předávají lidem energii, my nic takového neděláme. My nemáme moc, tu moc má Pán Ježíš. My jsme jen nástroji v jeho ruce.

Když Petr ve jménu Ježíše Krista Nazaretského podal tomuto nemocnému muži ruku, byla to jeho ruka, lidská ruka, která pomohla chromému vstát.

Ale ten chromý uvěřil, a chytil se ruky – ne ruky Petra, ale ruky Pána Ježíše.

A to je ten zázrak. My najednou ustupujeme do pozadí, a Pán Ježíš se dotýká těch, kterým sloužíme.

Naše ruka se stává rukou Ježíše.

To není složitá teologie, to je duchovní princip.

Pokud chceme stát v popředí my, pak se nic nestane. Co já mohu druhému člověku dát? Nic, vždyť mám často problémy sám se sebou, prožívám pochybnosti, útoky, selhání, trápení, starosti....

Ale pokud ukážu na Ježíše a pak ustoupím do pozadí, pak si Pán Ježíš stoupne přede mne, dotkne se lidí kolem nás a promění jejich život. Naplní jejich potřeby. Odpustí jejich hříchy. dá jim naději, radost a pokoj.

Boží zázrak, naše pomoc a osobní rozhodnutí...

Doposud jsme hovořili o Ježíši a o nás, kteří na něj ukazujeme.

Ale tento příběh také hovoří o tom potřebném. I on musel udělat rozhodnutí, musel zaujmout postoj.

Když mu Petr říká: vstaň a chod', mohl plným právem říci: jsem chromý od narození, jak mohu vstát a chodit? Co to po mne chceš. Dej mi nějaký denár a to mi stačí.

Jenže skrze Petra se ho dotýkal Bůh. On to v hloubi srdce ví, i když by to asi nedokázal povědět a vysvětlit.

Ví, že musí udělat krok víry. Ale je to tak těžké.

Pomocí se mu stává Petrova ruka. Petr ho vezme a pomáhá mu vstát.

POMÁHÁ, protože rozhodnutí vstát, musel udělat on. A tento chromý muž se rozhodl, ano věřím, že Bůh chce, abych vstal a chodil.

A tak si ho představuji, jak napíná sílu, snaží se postavit (což se mu od narození nikdy nepovedlo), cítí Petrovu silnou ruku, jak mu pomáhá...

Ale nebylo to síla Petrovy paže, která ho zvedla, protože v okamžiku, kdy se rozhodl, Bůh mu „zpevnil klouby“, a on se postavil.

Jsou zde tři síly: nemocný muž, který se rozhodl udělat čin víry, Petr, který ho v tom podpírá a moc Ježíše, která uzdravuje.

Co způsobilo uzdravení? Která z těchto sil?

Ježíšova moc k uzdravení je zde!

Důležitý je zde Petr, který mu o ni řekl, vyzval ho, a pomohl mu (kež bychom vždy byli jako Petr!!!)

Ale spouštěcím „mechanismem“ bylo rozhodnutí nemocného muže.

Závěr

pro ty, kteří patří a slouží Kristu:

- ✚ pravidelná modlitba, mít stálý vztah s Bohem
- ✚ Bůh pro nás připravil skutky... vidět je!
nejde o to vidět všechny potřeby lidé kolem nás, ale vidět co připravil Bůh a tam se zastavit a jednat
- ✚ být připraven a ochoten stát se Boží rukou

pro ty, kteří sedí u krásných dveří chrámu, a potřebují pomoc

- ✚ nespoléhat se na lidi (i když jejich pomoc, soucit, jsou důležité)
- ✚ uvěřit a dát příležitost Ježíši, protože jen on může naplnit mé potřeby
- ✚ když ti Bůh řekne: vstaň a choď (a tvoje srdce to pozná!), pak vstát, i kdyby se to zdálo nemožné!

Moc Ježíše (Ježíšova jména) – to je to, na co očekáváme.